

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/244/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617201763
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Halušková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6617201763.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobkyne Q.. K. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom E. S., časť S. XXX, XXX XX E., zastúpenej Mgr. Martinom Čižmárom, advokátom so sídlom Československej armády 1617/24, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej Q.. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom U. XXXX/XX, XXX XX J., zastúpenej Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom so sídlom M. Rázusa 19, 984 01 Lučenec, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12C/7/2017-207 zo dňa 28. júna 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť na vlastné náklady zverejnenie na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec, listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava tam uvedené ospravedlnenie (prvý výrok) a vo výrokoch o trovách konania (tretí výrok a piaty výrok) **z r u š u j e a v e c m u v t o m t o r o z s a h u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e a n o v ě r o z h o d n u t i e.**

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 28. júna 2018 uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť na vlastné náklady zverejnenie na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec, listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ospravedlnenie žalobkyne v znení: „Ospravedlňujem sa Mgr. K. I., zato, že som svojím neprofesionálnym a protiprávnym konaním poškodila jej dobré meno, znížila jej autoritu u jej podriadených zamestnancov, voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Lučenci, ako aj voči Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava.“ (prvý výrok). Žalobu v časti zabezpečenia zverejnenia ospravedlnenia žalovanou žalobkyne v regionálnom periodiku, vychádzajúcom pre región okresu Lučenec zamietol (druhý výrok). Žalobkyne priznal od žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku (tretí výrok). Žalobu v časti zaplata sumy 10.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy zamietol (štvrtý výrok). Žalovanej priznal od žalobkyne náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku osobitným uznesením (piaty výrok).

1.1 Z dôvodov rozsudku vyplýva, že predmetom konania začatého 08.02.2017 bola ochrana osobnosti žalobkyne, podľa ktorej žalovaná svojím konaním a tvrdeniami v značnej miere znížila dôstojnosť a vážnosť žalobkyne v spoločnosti, ohrozila jej možnosť riadne sa uplatniť v pracovnom procese u iného zamestnávateľa, hrubým spôsobom narušila jej rodinné a priateľské vzťahy a vážne poškodila jej občiansku česť a dobré meno. Ako nedostatočné sa podľa žalobkyne javí zadosťučinenie spočívajúce v písomnom ospravedlnení spôsobom uvedeným v bode 1 žalobného petitu, preto žiadala o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000,- eur.

1.2 Žalobkyňa v žalobe z celého okruhu difamujúcich tvrdení a konaní žalovanej za najzávažnejšie zásahy označila z nepravdivých tvrdenia žalovanej o tom, že dňa 11.11.2013 v presne nezistenom

čase mala žalobkyňa v budove ÚPSVaR v Lučenci verbálne atakovať žalovanú ako svoju priamu nadriadenú so slovami, že je nekompetentná politická nominantka, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou a tieto informácie mala žalobkyňa údajne šíriť v rámci ÚPSVaR Lučenec. Následne mala žalobkyňa dňa 14.01.2014 počas pracovného stretnutia oddelenia sociálno-právnej ochrany detí a sociálnej kurately na ÚPSVaR v Lučenci počas diskusie opätovne verbálne atakovať Q.. B. B., pričom na ňu mala neúmerne zvyšovať hlas, urážať ju ako človeka a ako vedúceho zamestnanca a uvedeným konaním mala Q.. B. B. uraziť na cti. Tieto nepravdivé tvrdenia voči osobe žalobkyne vznesla žalovaná tak v obsahu jej trestného oznámenia zo dňa 22.11.2013 vedeného na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Lučenci pod ČVS: ORP-1689/LC-LC-2013, a najmä aj v obsahu návrhu na prejednanie priestupku voči občianskemu spolunažívaniu zo dňa 15.05.2014 sp.zn. OU-LC-OVVS-2014/003402 Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy. V trestnom i priestupkovom konaní bola svedeckými výpoveďami preukázaná nepravdivosť aj týchto tvrdení voči osobe žalobkyne. V tomto bode žalobkyňa z hľadiska intenzity zásahu do jej osobnej integrity zdôraznila, že žalovaná nepravdivo prisudzovala žalobkyňi konania, ktoré mali dosahovať až úroveň trestnej činnosti. V článku II. žaloby žalobkyňa opísala konanie, ktoré vnímala ako ďalšie zásahy do práva na ochranu jej osobnosti, aj širšie súvislosti a pozadie udalostí, ktoré označila za dlhodobé a cielené prenasledovanie a šikane žalobkyne, ktorej sa aktívne svojím konaním zúčastnila aj žalovaná. Povahu nepravdivých tvrdení a konania žalovanej žalobkyňa označila za difamačnú. Dala do pozornosti, že aj protiprávne konanie žalovanej vo vzájomnej postupnosti vyústilo do nezákonného odvolania žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca - vedúcej oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec listinou zo dňa 07.11.2014, spis č.: LCI/OSU/OSB/2014/19-34, ktorej neplatnosť je predmetom konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 17C/143/2015, ako aj do nezákonného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo dňa 17.08.2015, ktorej neplatnosť je predmetom konania pred Okresným súdom Bratislava I. sp.zn.15Cpr/I/2016. Difamujúcimi výrokmi a konaním žalovanej bolo podľa žalobkyne zásadným spôsobom poškodené jej dobré meno a autorita pred jej podriadenými zamestnancami aj pred inými zamestnancami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec. Jej dobré meno a povest' boli poškodené aj vo verejnosti, čo sa prejavilo tým, že osoby, ktoré prv so žalobkyňou udržiavali priateľské vzťahy sa v dôsledku nepravdivých výrokov začali žalobkyne strátiť a prerušili s ňou osobné kontakty. Narušenie dobrého mena a povesti žalobkyne v ponímaní širšej verejnosti sa prejavilo aj tým, že po nezákonnej strate zamestnania na ÚPSVaR Lučenec si žalobkyňa napriek tomu, že je odborne erudovaná osoba so 17-ročnou odbornou praxou v oblasti sociálnej práce, nemohla a nemôže nájsť zamestnanie vo svojom odbore, čo nijako nesúvisí s otázkou zamestnanosti v danom regióne, ale je výsledkom konania žalovanej. V dôsledku difamujúcich výrokov a konaní žalovanej žalobkyňa prežívala a prežíva psychické útrapy, ktoré sa v konečnom dôsledku prejavili aj na jej celkovom zdravotnom stave a sťaženej rodinnej situácii. Podľa žalobkyne možno nepochybne konštatovať, že výroky a konania žalovanej mali a doposiaľ majú deštruktívny vplyv na jednotlivé zložky života žalobkyne. Žalobkyňa označila žalovanú za jednu z osôb, ktorá bola vykonávateľom nezákonného spolčenia, ktorého organizátorom bol jej stranícky nadriadený, predseda strany SMER - SD a prednosta okresného úradu Ing. L. Z.. Na spolčení sa podieľala aj okresná prokuratúra pod vedením X.. V. a Obvodné oddelenie PZ v Lučenci pod vedením bývalého riaditeľa Bc. Z..

1.2.1 V ďalšej časti žaloby žalobkyňa popísala konanie žalovanej nasledujúce po doručení anonymného podania na syna žalobkyne J. I. v spojitosti s jeho registrovaním na sociálnej sieti doručené Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Lučenci dňa 11.10.2013. Uviedla, že dňa 11.11.2013 žalovaná zakázala žalobkyňi podpisovať príslušnú pracovnú agendu, dňa 18.11.2013 obdržala žalobkyňa dva záznamy z porušenia pracovnej disciplíny, ku ktorým sa v ten istý deň vyjadrila a dňa 12.11.2013 bola žalovaná odvolaná z funkcie zástupkyne riaditeľky odboru sociálnych vecí a rodiny Okresného úradu v Lučenci. Dňa 22.11.2013 žalovaná podala na žalobkyňu trestné oznámenie pre podozrenie z prečinu ohovárania. Trestné stíhanie bolo zastavené uznesením z 26.03.2014 a vec bola postúpená na priestupkové konanie Okresnému úradu v Lučenci. Nakoľko nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu a konanie resp. správanie Mgr. XXXX/XXXXXX je potrebné kvalifikovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Podľa žalobkyne aj obsahom návrhu na prejednanie priestupku voči občianskemu spolunažívaniu vedeného Okresným úradom Lučenec, odborom všeobecnej vnútornej správy pod sp.zn. OU-LC-OVS-2014/003402 žalovaná pokračovala v difamujúcich výrokoch. Na pojednávaní 03.06.2014 bolo preukázané zhodnými výpoveďami viacerých svedkov, že nedošlo k žiadnemu skutku popisovanému žalovanou, ktorý by mohol byť považovaný za priestupok. Okresný úrad napriek požiadavke žalobkyne,

že skutok sa nestal, konštatoval, že skutok sa stal, ale nie je priestupkom. Odvolanie žalobkyne bolo zamietnuté a následne podala žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

1.3 Žalovaná na pojednávaní dňa 12.06.2018 na okresnom súde, na ktoré sa žalobkyňa ani jej právny zástupca nedostavili, uviedla, že nemohla žalobkyňu pripraviť o prácu a dať jej postih, nakoľko v júli 2014 bola odvolaná z funkcie riaditeľky odboru sociálnych vecí Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec práve z titulu mobbingu žalobkyne voči jej osobe a od 01.08.2014 je zamestnaná u iného zamestnávateľa. Dňa 11.11.2013 ju žalobkyňa ako svoju nadriadenú rôznymi invektívami, klamstvami a spochybňovaním autority atakovala medzi štyrmi očami a tieto informácie šírila žalobkyňa aj medzi zamestnancami, ktorí jej to prišli povedať. Dňa 14.01.2014 sa konala pracovná porada na oddelení sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, kde ju žalobkyňa opäť atakovala, urážala, zvyšovala na ňu hlas ako na človeka aj na vedúceho zamestnanca. Na základe uvedeného podala na políciu oznámenie pre urážku na cti, pričom bolo vedené aj priestupkové konanie, ktoré bolo zastavené podľa § 76 ods. 1 písm. c) priestupkového zákona.

Žalobkyňa síce v žalobe uviedla, že dôkazy o údajne protiprávnom konaní žalovanej predloží na pojednávaní, no nestalo sa tak, neoznačila žiadnych svedkov. Podľa žalovanej neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala zásah do jej práva na ochranu osobnosti.

1.4 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že uznesením zo dňa 16.12.2013 OO PZ Filákovovo ČVS: ORP-1667/Fi-LC-2013 bola odmietnutá vec podozrenia z prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona na základe písomného trestného oznámenia žalobkyne zo dňa 18.12.2013, kde anonym v mene Združenia rodičov a žiakov ZŠ voXXX/XXXXL. podal písomné oznámenie, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Zo záznamov o prerokovaní porušenia služobnej disciplíny, ktoré do súdneho spisu predložila žalobkyňa zo dňa 18.11.2013 vyplynulo, že žalovaná ako nadriadená žalobkyňi „dala“ porušenie služobnej disciplíny tým, že dňa 11.11.2013 ju žalobkyňa mala verbálne atakovať ako priamu nadriadenú rôznymi invektívami, klamstvami, spochybňovala jej autoritu vedúcej zamestnankyne, urážala ju ako človeka, čím porušila ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a/ zákona 400/2009 Z. z. o štátnej službe, a taktiež porušenie služobnej disciplíny na tom skutkovom základe, že žalobkyňa ako matka nesúhlasila s rozhovorom dieťaťa bez jej prítomnosti a následne nesúhlasila s vykonaním rozhovoru ani jej v prítomnosti v rámci ÚPSVaR Lučenec, pracovisko V., čím znemožnila vykonať šetrenie vo veci maloletého P. I., jej syna, na základe anonymného podania Združenia rodičov žiakov ZŠ, ulica B., E.. K uvedeným záznamom o porušení služobnej disciplíny sa žalobkyňa vyjadrila písomne. Dňa 22.11.2013 žalovaná podala na žalobkyňu trestné oznámenie ako súkromná osoba, nie z pozície nadriadenej, nakoľko o nej šíri nepravdivé údaje, ktoré ju urážajú a zasahujú do jej súkromného života. OO PZ Lučenec dňa 22.12.2013 pod ČVS: ORP-1689/LC-LC-2013 začalo trestné stíhanie vo veci prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením zo dňa 26.03.2014 bola vec postúpená na prejednanie Okresnému úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy, nakoľko výsledky skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť posúdený ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Zo spisu Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy sp.zn. 2018/000506 mal okresný súd preukázané, že žalovaná bola vyzvaná listom zo dňa 05.05.2014 na podanie návrhu na prejednanie priestupku, nakoľko takýto návrh sa v priestupkovom spise nenachádza a priestupky sa v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch prejednávajú len na návrh. Dňa 12.05.2014 na základe výzvy žalovaná podala návrh na prejednanie priestupku voči občianskemu spolunažívaniu proti žalobkyňi z dôvodu, že žalobkyňa ju v dňoch 11.11.2013 a 14.01.2014 opakovane verbálne atakovala ako svoju priamu nadriadenú aj ako človeka. Dňa 11.11.2013 v kancelárii riaditeľky v dopoludňajších hodinách bez prítomnosti svedkov ju žalobkyňa verbálne napadla, že je nekompetentná, politická nominantka, že nemá žiadnu autoritu u podriadených a podobne a toto konanie ohrozilo jej vážnosť a profesionálnu česť a urazila ju na cti aj osobne ako človeka. Opakovane dňa 14.01.2014 v raňajších hodinách pred zamestnancami oddelenia SPODaSK ako aj pracovísk Filákov a v Poltári ju verbálne atakovala, zvyšovala na ňu hlas a urážala ju ako človeka aj ako vedúceho zamestnanca, čím opätovne ohrozila jej profesionálnu česť ako riaditeľky odboru. Účastnými pri uvedenom verbálnom ataku bola aj H.. S., H.. S., Q.. Q., Q.. R., Q.. B., Bc. T., Bc. B.. Okresný úrad Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 25.06.2014 vydal rozhodnutie o priestupku č. j.: OÚ-LC-OVVS-2014/003402-608, ktorým konanie o návrhu žalovanej voči žalobkyňi ako obvinenej podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastavil, nakoľko skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.08.2014. Na základe odvolania žalobkyne Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím zo dňa

23.01.2015 pod č. OÚ-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zmenil výrok rozhodnutia Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy č. j.: OÚ-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014 z dôvodu, že prvostupňový správny orgán zahrnul do skutkovej vety výrokovvej časti rozhodnutia aj popis konania, ktorý nebol obsiahnutý v návrhu na prejednanie priestupku zo dňa 12.05.2014. Konanie zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Žalobkyňa sa žalobou domáhala prieskumu rozhodnutiu Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov č. OÚ-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zo dňa 23.01.2015. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 24S/52/2015-33 zo dňa 15.04.2016 žalobu žalobkyne zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktorým bol napadnutý rozsudok potvrdený, dňa 27.02.2018.

1.5 Po citácii § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 153 ods. 1, 2, § 154 a § 217 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba je podľa jej obsahu a petitu kumuláciou dvoch samostatných procesných nárokov, a to práva na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka, t. j. žaloby na určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ C. s. p.) a práva na nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. žaloby na splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a/ C. s. p.). Zdôraznil, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný sa dopustil konania, ktoré žalobca v konaní skutkovo vymedzoval a považoval za zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v tom-ktorom konaní vecne legitimovaný. Pre vznik práva na ochranu osobnosti je postačujúca i len možnosť, že určitým konaním bolo zasiahnuté do osobnostných práv (táto možnosť vyplýva z objektívnej podstaty tohto-ktorého konania vykazujúceho znaky zásahu do osobnostných práv, a preto sa nedokazuje dôkaznými prostriedkami). Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sama táto možnosť nie je postačujúca, lebo Občiansky zákonník priznanie uvedenej náhrady podmieňuje tým, že kvalifikovaná ujma na osobnostných právach skutočne nastala a je so zásahom spojená nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na osobnosť fyzickej osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/180/2011).

1.6 Napriek neúčasti žalobkyne na pojednávaní mal súd prvej inštancie listinnými dôkazmi jednoznačne preukázané tvrdenia žalobkyne, že žalovaná na ňu podala trestné oznámenie, na základe ktorého bolo uznesením OO PZ Lučenec dňa 22.12.2013 pod ČVS: ORP-1689/LC-LC-2013 začaté trestné stíhanie vo veci prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že páchatelka dňa 11.11.2013 verbálne atakovala Q.. B. B. (žalovanú) ako svoju priamu nadriadenú, že je nekompetentná, politická nominantka, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou, a tieto informácie šíri aj v rámci inštitúcie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, čím ohrozila vážnosť a profesionálnu česť riaditeľky odboru sociálnych vecí a rodiny pri Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec Mgr. J.B. (žalovanej). Uznesením OO PZ pod ČVS: ORP-1689/LC-LC-2013 zo dňa 26.03.2014, právoplatným dňa 18.04.2017, bola vec postúpená na prejednanie priestupku Okresnému úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. j. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014 podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch zastavil konanie vedené proti obvinenej Q.. K. I. vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu ublížením na cti urážkami podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa mala obvinená dopustiť tým, že mala inému ublížiť na cti tým, že ho mala uraziť tým, že dňa 11.11.2013 v presnere zistenom čase mala v Lučenci v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny verbálne atakovať Q.. B. B. ako svoju priamu nadriadenú slovami, že je nekompetentná, politická nominantka, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou a tieto informácie o menovanej mala šíriť v rámci ÚPSVaR Lučenec. Následne dňa 14.01.2014 mala počas pracovného stretnutia oddelenia sociálno-právnej ochrany detí na ÚPSVaR v Lučenci počas diskusie opätovne verbálne atakovať Mgr. B. B., pričom mala na ňu neúmerne zvyšovať hlas, urážať ju ako človeka a ako vedúceho zamestnanca, čím mala Mgr. B. R. uraziť na cti. Prvostupňový správny orgán konanie zastavil z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom v zmysle § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch. Žalobkyňa Q.. B. B. súčasne uložil povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,-Eur. Prvostupňový správny orgán v rozhodnutí uviedol, že na základe vykonaného dokazovania vychádzajúc z výpovede obvinenej Q.. I., žalobkyne Q.. B. B., z výpovedí svedkýň, ktoré navrhla vypočuť Q.. B., nebola potvrdená protiprávnosť konania obvinenej I. počas pracovnej porady 14.01.2014. Uviedli, že obvinená reagovala na výzvu Q.. B., aby sa vyjadrila k prerokovanej problematike, zvýšeným hlasom, no bez použitia invectív a vulgárnych slov. Aj odvolací

orgán Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov konštatoval, že skutky, o ktorých sa koná (z 11.11.2013 a zo 14.01.2014) nie sú priestupkami. Verbálne prejavy obvinenej, ktoré mali Q.. B. uraziť na cti, sa vzťahovali k postaveniu žalobkyne ako verejného činiteľa vo funkcii riaditeľky odboru sociálnych vecí na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Lučenci. Absentuje objekt ako obligatórny znak skutkovej podstaty priestupku, preto voči obvinenej nebolo možné vyvodiť administratívno-právnu zodpovednosť za priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch a konanie bolo potrebné zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch. Nebol daný dôvod pre vyslovenie záveru, že skutok sa nestal, pretože pri verbálnych prejavoch z 11.11.2013 obvinenej ide o tvrdenie proti tvrdeniu a 14.01.2014 mohlo dôjsť k niektorým prejavom uvádzaných žalobkyňou, ktoré vnímala subjektívne ako urážlivé, ale možno vyvodiť záver, že konanie kladené obvinenej za vinu nie je priestupkom. K zmene rozhodnutia prvostupňového orgánu došlo z dôvodu, že do výrokovej časti skutkovej vety bol zahrnutý aj popis konania, ktoré nebolo obsiahnuté v návrhu na prejednanie priestupku z 12.05.2014 ohľadom na dispozičnú zásadu.

1.7 Súd prvej inštancie vyvodil, vzhľadom na výsledok rozhodnutia o priestupku Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 25.06.2014 pod č. OÚ-LC-OVVS-2014/003402-608, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.08.2014, že k zastaveniu priestupkového konania došlo v zmysle § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, teda pre to, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Ani z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, prvostupňového alebo druhostupňového, nie je možné vyvodiť záver, že skutky opísané vo výroku sa stali, akurát nie sú priestupkami. Z uvedeného jednoznačne vyplynulo to, že tvrdenia žalovanej uvedené v trestnom oznámení a v návrhu na prejednanie priestupku sa nestali, a tak tieto podania žalovanej voči žalobkyni boli objektívne spôsobilé privodiť jej ujmu na chránených osobnostných právach. Okresný súd poukázal na to, že dôkaznú povinnosť tvrdenia, že skutky, ktoré boli predmetom uvedených konaní (trestného, priestupkového konania) sa stali, mala žalovaná; na nej bolo dôkazné bremeno v konaní pred súdom preukázať, že jej tvrdenia boli pravdivé a skutky sa stali. Okresný súd zdôraznil sporový charakter konania, v ktorom sa uplatňuje prejednacía zásada. Následky spojené s nespĺnením povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania (správne má byť uvedená strana sporu, pozn. odvolacieho súdu), ktorý ich nespĺnil. Neunesením dôkazného bremena sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania (správne má byť uvedená strana sporu, pozn. odvolacieho súdu) za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. V danom prípade mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa povinnosť tvrdenia v žalobe primerane splnila a poukázala na listinné dôkazy (rozhodnutia správneho orgánu), ktoré preukázali zásah žalovanej do jej osobnosti, objektívne spôsobilý privodiť jej ujmu na chránených osobnostných právach. Naopak žalovaná žiadnym dôkazom nepreukázala, že jej tvrdenia boli pravdivé a skutky sa stali. V tomto smere ju zaťažovalo dôkazné bremeno a uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany včas s poukazom na ustanovenie § 153 ods. 1, 2 C. s. p. a § 154 C. p.. Konaním žalovanej, či už podaním trestného oznámenia alebo návrhu na prejednanie priestupku na žalobkyňu žalovaná podľa súdu prvej inštancie neoprávnene zasiahla do zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti žalobkyne, čím poškodila jej občiansku česť a dobré meno aj znížila jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, pretože konanie žalovanej bolo objektívne spôsobilé privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Ďalej súd prvej inštancie v bode 55 odôvodnenia uviedol, že preto uložil povinnosť žalovanej ako primerané zadostučinenie v zmysle § 11, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni v znení: „Ospravedlňujem sa Q.. K. I. za to, že som svojim neprofesionálnym a protiprávnym konaním poškodila jej dobré meno, znížila jej autoritu u jej podriadených zamestnancov, voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Lučenci ako aj voči Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava.“ a povinnosť zverejniť to na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec a listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava.

1.8 Žalobu v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti zverejniť ospravedlnenie v uvedenom znení v regionálnom periodiku vychádzajúcom pre región okresu Lučenec okresný súd ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že k zásahu do chránených osobnostných práv žalobkyne došlo len v rámci jej bývalého zamestnávateľa, teda Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, nie v rámci celého regiónu.

1.9 K požiadavke žalobkyne na prisúdenie nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur okresný súd uviedol, že povinnosťou žalobkyne bolo tvrdiť, aká ujma jej vznikla. Z dôkazného bremena pre ňu vyplynula povinnosť na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale i

skutočne vyvolal následnú reakciu napríklad v jej rodinnom, pracovnom, či inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti preukázané môže súd konštatovať, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia aj bremeno dôkazu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/108/2011). V danom prípade mala žalobkyňa nielen bremeno tvrdenia, ale aj bremeno dôkazu týkajúce sa požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nepredložila však dôkazy o konkrétnych následných reakciách, vyvolaných zásahom vo sfére jej osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života. Okresný súd potom žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur zamietol.

1.10 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a žalobkyňa vo vzťahu k prvému výroku priznal plnú náhradu trov konania napriek tomu, že žalobu v jeho časti týkajúcej sa uverejnenia ospravedlnenia v regionálnom periodiku pre región okresu Lučenec zamietol. Okresný súd mal za to, že do právneho základu bola žalobkyňa úspešná, právo na ochranu osobnosti jej vzniklo. V druhom výroku o zamietnutí časti žaloby, ktorým sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 10.000,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy okresný súd prisúdil náhradu trov konania žalovanej z dôvodu jej plného úspechu. Okresný súd zdôraznil, že o výške náhrady trov konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti prvému a tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná (ďalej tiež „odvolateľka“) včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zamietol, alebo zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnila si nárok na náhradu trov konania.

2.1 Odvolateľka tvrdila, že zo žiadnych listinných dôkazov nevyplýva zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne odôvodňujúci poskytnutie zadost'učinenia formou ospravedlnenia. Po citácii bodu 53 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie poprela jeho záver, že žalobkyňa v žalobe primerane splnila povinnosť tvrdenia a rozhodnutia správneho orgánu preukázali, že žalovaná zasiahla do jej osobnosti, že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť jej ujmu na chránených osobnostných právach a žalovaná nepreukázala, že jej tvrdenia boli pravdivé a skutky sa stali. Podľa žalovanej z rozhodnutí správneho orgánu nevyplýva, že skutky sa nestali, vyplýva z nich jedine, že nešlo o trestný čin ani o priestupok. Vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, že ani z obsahu odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu nie je možné vyvodiť záver, že skutky opísané vo výroku sa stali, akurát nie sú priestupkami (bod 51 odôvodnenia rozsudku) a že tvrdenia žalovanej uvedené v trestnom oznámení a v návrhu na prejednanie priestupku sa nestali a tieto podania žalovanej voči žalobkyňa boli objektívne spôsobilé privodiť jej ujmu na chránených osobnostných právach (bod 52 odôvodnenia rozsudku) z dokazovania nevyplývajú. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15.04.2016 sp. zn. 24S/52/2015 potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 25.01.2018 sp. zn. 7Sžo/70/2018, z ktorého vyplýva, že pri skutku z 11.11.2013 nie je možné nad všetku pochybnosť vyvodiť záver, že sa nestal, nakoľko k nemu došlo bez prítomnosti svedkov a pri skutku zo 14.01.2014 je nespochybniteľné, že žalobkyňa pri komunikácii so žalovanou komunikovala zvýšeným hlasom, čo samotná žalobkyňa priznala a jej vystúpenie ako podriadenej voči nadriadenej žalovanej nebolo adekvátne resp. nebola to bežná komunikácia medzi podriadeným a nadriadeným. Za verbálny atak a urážku ako človeka mohla žalovaná považovať aj taký verbálny prejav žalobkyne, ktorý by objektívne takúto definíciu nespĺňal. Ak mala žalobkyňa za to, že konanie žalovanej bolo protiprávne, mala podať za účelom jeho preverenia na žalovanú trestné oznámenie za spáchanie trestného činu ohovárania, trestného činu krivého obvinenia alebo oznámenie o spáchaní priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

2.2 Súd prvej inštancie žalobkyňa podľa odvolateľky nemal priznať náhradu trov konania, lebo nebola úspešná v spore v časti uverejnenia ospravedlnenia v regionálnom periodiku; v zmysle § 225 ods. 2 C. s. p. mal vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

3. Žalobkyňa k odvolaniu žalovanej vyjadrenie nepodala (§ 373 ods. 4 C. s. p.).

4. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu proti rozsudku, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalovanej (§ 380 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario). Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z

hľadiska, či v konaní nedošlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) C. s. p.) z nižšie uvedených dôvodov.

5. Podľa § 216 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

6. Podľa § 232 ods. 1 Civilného sporového poriadku vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitelnosti zákonnými prostriedkami.

7. Rozhodovanie súdu je najpodstatnejšou činnosťou pri výkone súdnictva. Výsledok rozhodovacej činnosti v podobe súdneho rozhodnutia je naplnením ústavného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ústavy. Podstatu súdneho rozhodnutia vyjadruje autoritatívny výrok súdu zasahujúci do právneho postavenia strán sporu, ovplyvňujúci alebo určujúci ich práva a povinnosti alebo vznik, zmenu a zánik právnych vzťahov, ktorých sú subjektmi. V sporovom konaní je predmet konania (vec sama) určený výlučne stranami sporu, spravidla žalobcom (alebo žalovaným, ak podá vzájomnú žalobu). Ochrana ohrozených alebo porušených práv sa nie vždy naplní samotnou existenciou autoritatívneho rozhodnutia. Pre skutočné naplnenie práva na súdnu ochranu je nevyhnutné, aby štát zabezpečil splnenie povinnosti, a to v prípade potreby aj núteným spôsobom. Predpokladom vedenia exekučného konania je exekučný titul, ktorý je vykonateľný nielen formálne, ale aj materiálne. Práve materiálne vykonateľnosť exekučného titulu predstavuje jeho vlastnú realizovateľnosť. Rozhodnutie formálne vykonateľné nie je exekučným titulom, ak ho vzhľadom na jeho obsah v exekučnom konaní nemožno reálne vykonať. Materiálna vykonateľnosť exekučného titulu je podmienená aj kvalitou jeho výroku, teda presným a jasným identifikovaním práva, povinnosti alebo majetku tak, aby bolo možné jednoznačne konštatovať, čo je predmetom exekúcie a kedy je právo oprávneného uspokojené (viď Mazák, J. a kol. Základy občianskeho procesného práva. Bratislava: IURA EDITION, spol. s r. o., 2009, 897 s., str. 595).

8. Odvolací súd v odvolacom prieskume dospel k záveru, že prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním nespĺňa predpoklady materiálnej vykonateľnosti, čo je procesnou vadou neumožňujúcou jeho potvrdenie ani zmenu. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa sa prvým výrokom petitu žaloby (žalobným návrhom) domáhala uloženia povinnosti žalovanej cit. „zabezpečiť na vlastné náklady:

- zverejnenie na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočke Lučenec,

- v regionálnom periodiku, vychádzajúcom pre región okresu Lučenec a

- listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava

ospravedlnenia žalobkyni v tomto znení:.....“. Žalobkyňa teda požadovala zabezpečenie zverejnenia ospravedlnenia na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočke Lučenec, ospravedlnenie v regionálnom periodiku a ospravedlnenie listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Súd prvej inštancie prvým výrokom rozsudku uložil žalovanej povinnosť na vlastné náklady zabezpečiť zverejnenie na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec, listom adresovaným generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ospravedlnenie žalobkyni v tam uvedenom znení. Z takejto formulácie enuciátu nie je úplne jasné, aká povinnosť bola žalovanej uložená - či jej bola uložená povinnosť zabezpečiť zverejnenie ospravedlnenia na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec a povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni v liste adresovanom generálnemu riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava požadovaná žalobkyňou, alebo len povinnosť zverejniť na úradnej tabuli Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pobočka Lučenec list pre generálneho riaditeľa Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava obsahujúci text ospravedlnenia žalobkyni, ktorú žalobkyňa nepožadovala. Z takejto formulácie enuciátu nemožno vyvodiť, že súd prvej inštancie vo výroku rozsudku iba inými slovami vyjadril rovnakú povinnosť, akú požadovala žalobkyňa. Odvolací súd v odvolacom konaní nemá možnosť nápravy tohto pochybenia okresného súdu.

9. K odvolaniu odvolateľky proti trovám konania odvolací súd v prvom rade uvádza, že odvolateľka formálne v označení odvolania uviedla, že smeruje proti tretiemu výroku, z obsahu odvolania ale vyplýva, že namietla správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania ako takého, teda okrem tretieho aj piateho výroku. Odvolací súd súhlasí s odvolateľkou, že žalobkyňa bola (čiastočne) úspešná v prvom výroku a nebola úspešná v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zároveň musí zdôrazniť, že táto náhrada (priznávaná podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) predstavuje iba jeden

z čiastkových prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti v prípade, že sa ostatné prostriedky (odstránenie následkov zásahov do práva na ochranu osobnosti, primerané zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) javia ako nedostatočné. Názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého ide o dva samostatné procesné nároky, a to o právo na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka uplatnené žalobou na určenie podľa § 137 písm. d) C. s. p. a o právo na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnenú žalobou na plnenie podľa § 137 písm. a) C. s. p. nemôže obstať. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka vyjadruje právo každej fyzickej osoby na ochranu jej osobnosti a príkladmo definuje predmet súdnej ochrany. Ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka upravuje právne prostriedky ochrany osobnosti v prípade, že došlo k zásahu do práv chránených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z hľadiska občianskeho súdneho konania nejde o hmotnoprávne inštitúty, ktoré sa uplatňujú rôznymi typmi žalôb. Ak by bolo v prípade § 11 Občianskeho zákonníka možné uvažovať o určovacej žalobe, takáto možnosť by musela vyplývať z osobitného právneho predpisu. Prostriedkom ochrany porušených práv chránených v § 11 Občianskeho zákonníka je zväčša žaloba na plnenie podaná v zmysle § 137 písm. a) C. s. p., ktorou môže oprávnená uplatniť niektorý z prostriedkov uvedených v § 13 Občianskeho zákonníka. Dotknutá osoba môže použiť aj iné prostriedky nápravy, ako sú uvedené v § 13 Občianskeho zákonníka (napr. žalobu o určenie, že skutočnosti tvrdené v zásahu sú nepravdivé), čo ale nie je prípad žalobkyne. Žalobkyňa sa domáhala ochrany v zmysle § 13 ods. 1 a § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto mal súd prvej inštancie (vzhľadom na dva samostatné výroky) pri rozhodovaní o trovách konania uplatniť zásadu pomeru úspechu a neúspechu žalobkyne a žalovanej tak, ako navrhla odvolateľka.

10. V novom rozhodnutí okresný súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania, čo je postup podľa § 396 ods. 3 C. s. p..

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods.2 posledná veta C. s. p.).
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods.2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C. m. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).